

ХРИСТИЯНСКА

МИСЪЛ

ISSN 1310-8654

БРОЙ 2 ГОДИНА XIII 2004 г.

ЦЕНА 0,50 лв.

ОБЩЕСТВЕННОТО МНЕНИЕ ЗА ЦАСД

Ново изследване разкрива мнението на обществеността за адвентната църква, над което трябва сериозно да помислим.

През всяко десетилетие Северноамериканската дивизия провежда изследване, чрез което проучва какво мислят американците и канадците за Църквата на адвентистите

от седмия ден, за нейното послание и мисия.

В края на миналата година излязоха последните резултати от телефонно интервю, в което бяха включени три основни елемента: познаване на името на църквата, знания за самата нея и информация за нейните обществени прояви.

Предходното изследване, проведено през 1994 г., сочи, че за ЦАСД са чували 53%, което е с 20% по-малко от 1986 г. В отговор тогава бе създадена комисия, която трябваше да оцени резултатите и да направи предложения за начините, по които църквата може да засили присъствието си в обществото. Изследването от 2003 г. показва увеличение с 3%, но като цяло процентът е далеч по-нисък спрямо други десетилетия, коментират изследователите.

Като една от причините за неудовлетворителните данни преди 10 години бе посочено, че младежите до 30-годишна възраст имат най-малко възможности за допир с църквата. Сега ясно се вижда дългосрочният резултат от недостатъчната работа с младото поколение.

За 10 години се е променило и положението с телевизионните и радиопро-

грами - известността им е спаднала от близо 20 на 5-10%. Спаднал е и процентът от хора, доближили се до църквата чрез проведени социални програми или оказана им медицинска помощ - от 7 на 5.

Факт, който може да бъде оценен положително, е, че все пак мнозина признават, че адвентизмът е религиозно движение, а не секта, и че процентът на хората, лично познаващи адвентист, се е запазил същият.

Тревожни ли са тези констатации и доколко е идентично положението в България? Американската църква използва възможностите на новите информационни технологии (сателит, Интернет) прави масови евангелизации, които сякаш не дават очаквания резултат. От планираните отскоро глобални инициативи, като „Идете 1 милион“ и „Посейте 1 милиард“, се очаква нещо различно, защото те променят стратегията - насочени са към насърчаване на стария, познат метод - силата на личния контакт. Така бе планирана и „Жетвена кампания 2004“.

„Нямаме причина да се обезсърчаваме, докато знаем, че мнозина са предани на каузата на истината и са готови на благородни жертви за нейното

Едно от нещата, с които винаги като адвентисти сме се гордеели, са медицинските ни заведения. Оказва се обаче, че под 5% от населението на планетата ни познава чрез тях. (На снимката са лекарите и медицинските сестри, отговарящи за сърдечно-съдовите трансплантации към университетската болница „Лома Линда“.)

преуспяване - пише Елън Уайт за работата на църквата. - Но сред нас все още има една голяма липса, една нужда. Малко се проявява истинският мисионски дух (...). Сърце трябва да се свърже със сърце в съчувствие и в любовта на Исус. Студеният, бездушен труд не постига нищо. Нужно е Христовият Дух да се излее... Причината, поради която в църквата няма по-дълбока религиозна ревност и горещ любов един към друг, е, че мисионският дух замира.“ (Елън Уайт, „Съкровища от свидетелства“, т. 2, стр. 128)

Нуждата на адвентистите в родината на адвентизма е и наша - в България. Защото тя е най-вече нужда от практически резултати от общуването с Бога, а именно - необходимост от това, по мира на

лицето и моралната възвишеност на характера хората да могат да познаят, че сме били с Исус. На нас е поверена теорията на истината, затова трябва да потърсим най-успоредно нейната осветяваща сила. Дали ще е необходимо да чакаме резултат от следващото изследване? Не, ако станем проводници, през които да преминава живот към другите. „Свя-

тият Дух трябва да въдушеви и обхване цялата църква, очистивайки и съединявайки сърцата. Онези, които са погребани с Христос чрез кръщение, трябва да възкръснат обновени, давайки жива представа за Христовия живот.“

(Елън Уайт, „Съкровища от свидетелства“, т. 3, стр. 298) ХМ

Още по темата на стр. 2

В БРОЯ

ЗАРАЗИТЕЛНИЯТ ПРИМЕР НА НАБЕДЕНИЯ КОНСЕРВАНТ

МИРОСЛАВ КИШ

Четете на стр. 3

МОЛИТВАТА Е ОПАСНО НЕЩО

Четете на стр. 5

ТЕСТ САМООЦЕНКА ЗА ТИЙНЕЙДЖЪРИ ОТ НАНСИ ВАН ПЕЛТ

Четете на стр. 5

ПРЕЗИДЕНТЪТ НА ПОЛША - ПАТРОН НА АДВЕНТНИЯ МЛАДЕЖКИ КОНГРЕС

Президентът на Полша - Александър Квашниевски - прие поканата да бъде по-

Александър Квашниевски

четен патрон на предстоящия европейски адвентен младежки конгрес, който

ще се проведе от 4 до 8 август в Югозападния полски град Вроцлав. В писмо до полската адвентна църква говорителят на президентството отбелязва: „Проблемите в света, от които младите хора се вълнуват, са неизчерпаеми. Те добре съзнават, че, без значение какви са религиозните им убеждения или цвета на кожата им, младежите са нашата надежда и че бъдещето на света принадлежи на тях.“ Президентът изразява искрената си надежда тези ценности да съпровождат участниците в младежката конференция във Вроцлав. В конференцията под наслов „Време за действие“ се очаква да вземат участие няколко хиляди младежи от над 30 страни. ANN

НИЕ, АДВЕНТИСТИТЕ

Евелин ВЕЛИНОВ

Привет от Америка! За всеки адвентист е предизвикателство и стимул да попадне в малката стая на къщата в Батъл Крик, Мичиган, където Елън Уайт е описала виденията си в първото издание на „Великата борба“, или да държи в ръцете си пожълтелите ръкописи от нейните архиви в центъра за изследване на наследството ѝ в университета „Андрюс“.

През настоящата година църквата отбелязва 160 години от Голямото очакване през 1844-а. Дали този юбилей е повод за честване? Какво представлява адвентизмът през 21-и век? Една религия, една субкултура, една вест ...? Темата за идентичността присъства в адвентното публично пространство. Но преди да навлезем по-дълбоко в нея, ще цитирам интересното мнение на двама външни наблюдатели - Малкълм Бул и Кейт Локхарт: „Начинът на живот на адвентистите от седмия ден е една от най-фино обособените, систематично развити и институционално успешни алтернативи на американския начин на живот...“ Хареса ми това определение, защото е доста ласкаво, и то сигурно е вярно от някаква гледна точка, но какво да кажем за българския адвентизъм като успешен американски начин на живот? Да, жалко е, че са ни пренебрегнали, когато са мислили по въпроса, но все пак именно тук, а не в България, преди 160 години, в един порив към Бога, в едно шеметно очакване се ражда адвентизмът. Тук небето се е свело и е целунало група искрени и предани християни с целувката на пророческия дар. Затова се чувствам толкова заинтересован и бих искал да науча колкото се може повече за това, как бива дефиниран днес американски адвентист. И в България понятията като „исторически адвентист“ или „евангелски адвентист“, или пък „прогресивен адвентист“ започват вече да влизат в обръщение, така че се възползвам от възможността да видя на живо какво означава това. Писмото ми рискува да стане скучно за мнозина, но, убеден съм, че такъв поглед се налага. Защото проблемът за идентичността е преди всичко теологичен.

За адвентните доктрини, формирането им и нашата религиозна идентичност в 21-ви век четете на стр. 4 в статията „Писма от Америка“.